

РЕШЕНИЕ

№ 8370

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10891** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на кмета на Столична община чрез гл. юрисконсулт Я. П. срещу Решение №3719/14.08.2024 г. по НАХД № 4172/2024г. на СРС, 8 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № СОА24-РД11-91/18.01.2024г., издадено от кмета на Столична община /СО/, с което на Г. Г. Ч. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лв. на основание чл.183 ал.2 т.1 ЗДвП за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП. В жалбата касаторът излага, че решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Ответникът Г. Г. Ч., чрез процесуалния представител адвокат А. К. оспорва касационната жалба и поддържа писмения си отговор. Претендира разности за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

В производството пред въззивния съд фактическата обстановка е установена, а именно:

На 23.10.2024г. в 11.00 часа, в [населено място], Г. Г. Ч. е паркирал собствения си лек автомобил марка "Субару" модел "Тойота Корола" на цвят черна с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] на [улица] посока към [улица]в зоната на действие на пътни знаци Е20, В 28 и допълнителна табела Т.18.1.

Съставен е АУАН № 003314/23.10.2024г. от А. Л. – инспектор при „Център за градска мобилност“-ЕАД – [населено място] на Ч. за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Въз основа на горепосочения АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него срещу Ч. е издадено обжалваното наказателно постановление № СОА24-РД11-91/18.01.2024г., с което кметът на Столична община, на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА вр. чл. 183, ал.2, т.1 от ЗДвП и чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и му е наложил административно наказание "глоба" в размер на 20 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП .

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е, че не са описани всички обстоятелства, очертаващи твърдяното нарушение - липсва пълна и точна квалификация на соченото нарушение, съобразно изискванията на ЗАНН. СРС се е мотивирал, че в наказателно постановление не е дадена вярната и пълна правна квалификация на правната норма, субсумираща конкретен състав на административно нарушение - липсва посочване на онази разпоредба, която въвежда дължимото правило на поведение. Според първостепенния съд твърдяното нарушение е въведено катотакова по чл.6 т.1 от ЗДвП, но тази правна норма не въвежда задължението на водача, не описва и обстоятелствата при които възниква същото задължение в пълен обем. Направен е извод, че като не е въвел съответната привръзка административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, пряко рефлектиращо върху правото на защита на субекта на отговорността, лишавайки го от възможност да установи коя е правната норма, въвеждаща дължимото му поведение в конкретната хипотеза и как извършеното от него осъществява състава на административното нарушение. Освен това е счетоно, липсва словесно описание на соченото нарушение, тъй като не са описани словесно поставените пътни знаци, мястото на което се твърди са били поставени те, позиционирането на превозното средство спрямо тях.

При постановяване на решението районният съд е допуснал нарушение на закона.

Касационната инстанция не възприема извода, че при съставянето на АУАН и издаването на процесното НП не са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

На първо място, чл. 6, т. 1 от ЗДвП регламентира конкретно задължение за водачите на МПС, а именно: участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. При

извършената проверка безспорно е установено, че от обективна и субективна страна е изпълнен състава на нарушението по горепосочената разпоредба, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на водача. Този извод се подкрепя изцяло от събраните гласни и писмени доказателствени средства, в това число и от приложения снимков материал и напълно съответства на установените факти в хода на административнонаказателното производство.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - на чл. 57 ЗАНН.

В процесния случай, както АУАН, така и НП, съдържат датата, часа и мястото на нарушението, а извършеното нарушение е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Тези обстоятелства са напълно достатъчни за нарушителя да разбере кое негово поведение е квалифицирано като административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Въз основа на изложеното, касационната инстанция намира, че съставът на визираното нарушение е осъществен, както от обективна, така и от субективна страна. Като водач на МПС, нарушителят е длъжен да познава пътните знаци и да спазва въведените с тях ограничения.

Правилно са приложени и съответните санкционни норми на материалния закон и поради гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че СРС неправилно е приложил материалния закон спрямо установените в хода на съдебното производство факти. Спорът е изяснен от фактическа и правна страна и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, подлежи на решаване по същество. Обжалваното решение следва да бъде отменено, като неправилно и вместо него да се постанови решение, с което да се потвърди процесното НП.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2, във вр. чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №3719/14.08.2024 г. по НАХД № 4172/2024г. на СРС, 8 състав, с което е отменено наказателно постановление № СОА24-РД11-91/18.01.2024г., издадено от кмета на Столична община.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА24-РД11-91/18.01.2024г., издадено от кмета на Столична община, с което на Г. Г. Ч. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.